

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακώτες, συνένετα ὑπὸ
I. Γουπάρη.

Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.

Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα
ὑπὸ Ἀνδρέα Καριαβίτσα.

Ὀνειρον καὶ ζωῆ, διήγημα Μαυρικίου Γι-
οκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Ἀθηναϊκοὶ περίπατοι: Ἡ λεωφόρος Πανε-
πιστημίου, ὑπὸ Γ. Βάκου.

Ξανθοῦλα, ποίημα ὑπὸ Δ. I. Μάραρη.

Τάξα-μπέ-Τάξα, ἰντὶκό τραγοῦδι, ὑπὸ Ἀλεξ.
Πάλλη.

Ποιητικαὶ ἀπικραί.

Γερμανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή.

Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις. — Ἡ Ἀλληλο-
γραφία μας. — Χρονικά.

Μετὰ τὸν χορόν. — Τὰ Μεθεόρτια τῆς Ἀπο-
κρηῆς (εἰκόνες).

Εἰς τὸ προσεχές: Ἀνὰ τὰς ἀρχαίας Ἀθή-
νας (μετ' εἰκόνων), ὑπὸ Δ. Φ. — Σκέψεις ἐπὶ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὑπὸ Στ. Δ.
Σταματιάδου. — Ἡ ἀθυμία τοῦ Διαβόλου, ποί-
ημα τοῦ Λεκόντ Δελίλ, κατὰ μετάφρασιν Ἀρ-
γύρη Ἐφταλιώτη. — Σὲ μιὰν Ἑβραία, συνένετο
ὑπὸ Στ. Μαρτζώκη κτλ. κτλ.

**Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν»:**
Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας»
Ἀθήνας.

λίγκαν καὶ ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ ἤξεύρη
νὰ τὴν παίξῃ;

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο θαυμαστὸν νὰκούη
κανεὶς τοὺς ἤχους ἐκείνους, τὰς μελωδίας
αἱ ὁποῖαι ἔφερον δάκρυα καὶ εἰς τοὺς φαι-
δροτέρους ὀφθαλμούς καὶ εὐθυμίαν εἰς τὰς
μελαγχολικωτέρας καρδίας.

Ἐκασταν τὰς πτωχὰς εὐλίγκας, διὰ νὰ
μὴ ταράσσουν πλέον τὰς ψυχὰς τῶν βρο-
τῶν. Οὕτως ἐγκτελείψαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς
ἐκείνης τὴν οὐγγρικὴν μουσικὴν καὶ κανεὶς
δὲν τὴν ἐνθυμεῖται πλέον παρὰ μόνον οἱ
Ἀθίγγανοι — ἴσως διότι καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν
πατρίδα . . .

Ὁ διαυγῆς τῆς σάλπιγγος ἤχος ὑπερι-
σχέει τοῦ θορύβου τοῦ πλήθους καὶ οἱ
φαιδροὶ αὐτῆς φθόγγοι γελοῦν μαζί μ' ἐκεί-
νους, οἱ ὁποῖοι γελοῦν, διὰ νὰ κλαύσουν
ἴσως αὔριον καὶ νάπηγῆσωσι τὸ πένθος
μαζί μ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ κλαίουσαν μιὰν
νεκράν . . .

Καὶ ἡ γλυκεῖα μουσικὴ ἐξεγείρει ἐκ τῆς
ρέμβης τῆς τὴν νύμφην . . . Εἰς τὴν τρά-
πεζαν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐθύμων καὶ ζωη-
ρῶν συνδαιτυμόνων, παρακλήθηνται οἱ νεό-
νυμοι: ἐκεῖνος ἕξαλλος, μὲ κατακόκκινον
πρόσωπον, ἐκείνη ὠχρά, ἀπὸ θανάτου
ὠχρότητα. Ἀλλὰ πλέον ὠχρά ἀπὸ αὐ-

τὴν εἶνε ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἢ ἄλλοτε τὸσον
χαρωπὴ καὶ φιλόγελως Ἔρτσα.

Αἱ νεάνιδες ἐφόρουσαν ἐνδυμασίας ὁμοιο-
μόρφους. Ὑφασμα δαμασκηνὸν λεπτότατον,
κιτρίνου ἀνοικτοῦ χρώματος, ἐκάλυπτε τὰ
ἄνηθρά καὶ χαρίεντα αὐτῶν σώματα. Ἐ-
πενδύται οὐγγρικοὶ γαλάζιοι, μὲ παρυφὰς
ἐκ δέρματος λευκοκίτιδος ἐκάλυπτον τοὺς
ὤμους τῶν. Αἱ χεῖρές τῶν ἦσαν γυμναί
(διότι τότε ἦτο ἐντροπὴ νὰ φορῆ κανεὶς
χειροκτία) ἀλλ' ἀντὶ χειροκτίων εἶχον τὰς
χειρίδας πτυχωτὰς ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι
τοῦ ἀγκῶνος, μὲ χρυσᾶ κεντήματα καὶ
τρίχαπτα.

Ἡ ἐσθῆς ἔφθανε μέχρι τοῦ λαιμοῦ,
ἀποκρύπτουσα τὸ στήθος. Τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην ἦτο φυσικὰ δυσκολώτερον νὰ κα-
τακτῆσθαι τις τὰς καρδίας τῶν νεαρῶν οὐγ-

Τὰ Μεθεόρτια τῆς Ἀποκρηῆς

γριδῶν . . . Πυκνὴ ἢ κόμη κατέπιπτεν ἐπὶ
τῶν ὤμων, καὶ ὅλος ὁ κεφαλόκοσμος ἀπε-
τελεῖτο ἀπὸ δύο πτερὰ στρουθοκαμήλου,
αἱ ἄκραι τῶν ὁποίων ἐθάπτεον τὰ χιονό-
λευκα μέτωπα.

Αἱ ἡλικιωμεναὶ κυρίαὶ ἐφόρουσαν βρα-
χεῖς ἐπενδύτας κεκοσμημένους διὰ διφθε-
ρῶν καὶ τριχάπτων χρυσῶν. Μεθ' ὅλον τὸ
βάρος καὶ τὴν θερμότητα τῶν ἐπενδυτῶν
αὐτῶν, αἱ κυρίαὶ δὲν τοὺς ἀπέβαλλον οὔτε
εἰς τὴν τράπεζαν.

Τὰ ἀνοικτὰ χρώματα, λευκόν, θαλασ-
σινόν, κίτρινον, ἤρμοζον εἰς τὰς νεωτέρας.
Αἱ χῆραι ἐφόρουσαν πορφυρᾶ καὶ βαθυπρά-
σινα, μόναι δὲ αἱ πυργοδέσποιναὶ ὀλό-
μαυρα.

Ὅλαι εἶχον ζῶνας ἐκ μαργαριτῶν.

Μεγαλοπρεπέστατα ἐνδύματα ἐφόρουσαν
ἐπίσης καὶ οἱ ἄνδρες. Τρεῖς σειρὰς κομβίων
χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν οἱ πλουσιώτεροι μά-
λιστα εἶχον καὶ πολυτίμους λίθους καὶ

ἐξαίσια χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ κεντήματα ἐπὶ
ὕφασματος μεταξίνου.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ προσκεκλημένοι
ἔφερον μαζί τῶν ἀπὸ ἐν κοχλιάριον καὶ
ἀπὸ ἐν περόνιον, μερικοὶ μάλιστα εἶχον
ἀνηρητημένον εἰς τὸ πλευρόν τῶν ἐν μελα-
νοδαχείον. Ἀλλὰ τὰ πάντα ὑπερέβαλλεν
ὁ πλοῦτος τῶν στολῶν χρυσὸς καὶ ἀργυ-
ρος οὔτε κἂν παρετηροῦντο, τὸσον κοινά,
καθημερινὰ πράγματα ἦσαν!

Ἡ νύξ ἔδωκε πέρας εἰς τὸ συμπόσιον.

Ποῖος θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰπαριθμῆσθαι ὅλους
ἐκείνους τοὺς ἐκλεκτοὺς οἶνους, ὅλα ἐκεῖνα
τὰ ἐξαίσια φαγητά; Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξη-
γήσῃ εἰς τοὺς σημερινούς μας μαγείρους
τὰ ποικίλα ἐδέσματα, τὰ ὁποῖα παρετέ-
θησαν τὸ ἐν κατοπί τοῦ ἄλλου, ἐπὶ τῆς
τραπέζης ἐκείνης; Ὡ, βεβαίωτατα κανεὶς

μάγειρος σήμερον δὲν θὰ ἤξευρε νὰ μᾶς πα-
ρασκευάσῃ τὰ σπάνια ἐκεῖνα ροφήματα
καὶ τὰ εὐγευστότατα κοκκινιστὰ . . . καὶ
τίς οἶδεν ἂν θὰ τὰ εὐρίσκαμεν πλέον τοῦ
γούστου μας; . . .

Τότε ἀκόμη χαρτιὰ καὶ πίπαι δὲν εἶ-
χον ἐπινοηθῆ. Σύμβολα τῆς ἀνίας, ἀν-
τικαθιστῶσι πᾶσαν ἄλλην διασκεδάσιν
παρὰ τῷ κομφῷ τῶν ἡμερῶν μας κόσμῳ.
Ὅταν σήμερον γεμίσουν μιὰν κάμαραν ἀπὸ
καπνόν, εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ μὴ
διακρίνη τις πλέον τὸν γείτονά του, ὅταν
περάσουν ὅλην τὴν νύκτα χαρτοπαικτοῦν-
τες, τότε ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι διασκε-
δάσαν ὡς βασιλεῖς . . . φθάνει πάντοτε νὰ
μὴ ἐβασάνισαν κατ' οὐδένα τρόπον τὸ
πνεῦμά τῶν . . .

Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἄνθρωποι,
ἂν ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν, ἔπρεπε νὰ
ἔχουν καρδίαν εἰς τὸ στήθος καὶ πνεῦμα
εἰς τὴν κεφαλὴν . . .